

[Nør Christensen]

man gjorde ikke det rigtige, da man fyrede HT-chaufførerne på et klart ulovligt grundlag.

Det værste er, at SiD er så svagt, at det ikke er i stand til at klare nogle få medlemmers udmeldelse, således at man kan undgå kontingent og medlemskab for disse mennesker. Man kan fristes til at tro, at SiD-toppen lider af nervøsitet, men til orientering for SiD-ledelsen kan jeg oplyse, at eksempelvis Dansk Politiforbund, som jeg for resten også er medlem af, klarer sig ganske udmærket, også selv om vi har en snes – eller er det 40 – politifolk, som ikke ønsker at være med i organisationen. Det kan altså sagtens lade sig gøre, hvis ellers fagbevægelsen har mod og mandshjerte i tiden, indtil vi fritages for tvangsbidrag til et politisk parti, som vi ikke sympatiserer med.

Valget den 10. januar 1984 styrkede jo ikke ligefrem centrum-demokraterne, hvis jeg skal sige det pænt, men alligevel var CD tilfreds med resultatet. Vi var naturligvis ikke tilfredse som parti, men vi var tilfredse med, at firpartiregeringen kunne fortsætte, og jeg understreger firpartiregeringen. Den seneste tid har jo klart vist, at regeringen består af fire partier, som til trods for de forskelligheder, som enhver her i tinget kender, har formålet at samarbejde – ikke alene indbyrdes, men også på en sådan måde, at det har været muligt at skaffe det fornødne flertal for de fremlagte sager, i hvert fald i vidt omfang. Det har vist sig, trods alt, at der er partier i folketinget, som stadig væk tør samarbejde.

Det betyder naturligvis ikke, at vi er tilfredse på alle punkter, men jeg vil godt afslutningsvis konstatere, at det trods alt er godt for folkestyret, at der stadig er partier, der tør samarbejde, som viser mod og har mandshjerte til at samarbejde, også selv om det ind imellem gør en smule ondt.

Regeringens fire partier holder hinanden i venskabelig skak, men valgresultatet den 10. januar 1984 skabte ikke et flertal for en mere konsekvent retspolitik, hvad ikke alene jeg, men CD beklager. Den stigende vold viser tydeligere og tydeligere, at det er nødvendigt, at der optrædes med fasthed over for lovovertrædere. Efterhånden er der jo ingen, der tør bruge ordene lov og orden. CD tør, og vi ønsker ved denne lejlighed som ved enhver anden lejlighed at slå fast, at der ikke er eller findes undskyldninger for at begå lovbrud af

politiske grunde. Der findes ingen undskyldninger for at begå den ene voldshandling efter den anden, og ingen kan forstå, at voldsudøvere ikke straks kan uskadeliggøres, i hvert fald for en periode. Vælgerne vil blive mindet om dette igen og igen, og dermed bliver det understreget, at det ikke er gratis at undlade at stemme på CD på valgdagen.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg synes, det er temmelig uforskket af centrum-demokraternes ordfører at omtale folk fra fredsbevægelsen på den måde, at man ikke ønsker at tage hensyn til nogle få hundrede, der trasker rundt på de europæiske landeveje, eller hvordan det nu var, hr. Nør Christensen fik det formuleret. Det kan ikke være hr. Nør Christensen ubekendt, at der så langtfra er tale om nogle få hundrede, men tværtimod er tale om hundredtusinder af mennesker, som gang på gang er mødt frem og har demonstreret imod raketterne og oprustningen. I hundredtusindvis af mennesker. Sidste efterår, da vi stod på Rådhuspladsen her i København, var der alene 80.000 eller 100.000 mennesker.

Jeg synes, hr. Nør Christensen skulle trække den bemærkning tilbage og i stedet konstatere, at hvis man virkelig tog hensyn til befolkningen og til alle dem, der har protesteret mod raketterne, hvis man virkelig indrettede sikkerhedspolitikken efter det, som befolkningen ønsker, så ville oprustningen blive standset. Befolkningen ønsker ikke oprustningen. Det tror jeg er ganske klart. Det har vist sig mange gange. Det burde hr. Nør Christensen indrette sin politik efter.

Dohrmann (FP):

De forventninger og den tillid, store dele af befolkningen havde til regeringspartierne og de radikale for blot 5 måneder siden, er meget, meget stærkt svindende. Så sent som ved valget den 10. januar i år troede hundredtusinder af danskere på, at det roderi, den arbejdsløshedspolitik, den bankerot- og gældsætningspolitik, der var blevet ført under socialdemokratisk ledelse, nu omsider skulle ophøre. Vi var faktisk mange, der den gang troede, at nu skulle skeen tages i den anden hånd, og at de folk, der gerne ville investere og gøre en indsats, endelig skulle få